

SZAVAINK KAPCSÁN

2016. június 12.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott szövege belső használatra –

A múlt heti tanítássor kapcsán egy pár gondolatot magunkhoz veszünk az Igéből. Nagyon fontos, hogy táplálkozzunk belőle, és az Igének a fürdőjét vegyük. Az Igének a fürdőjét vegyük, hogy megmosson minket, hogy megmossa a gondolatainkat, hogy megmossa a testünket, és hogy a szellemünknek táplálék legyen. A szellemünk azért jött, mert szeretne táplálkozni, és ezt csak Isten Igéje tudja elvégezni.

Augusztus 6-7-én a Jégpalotában lesz lehetőség, hogy találkozhatok Istennek egy nagyon kiváló, csodálatos dicsőségben járó szolgálatával. David Herzog jön újra Magyarországra! Annyira nagyon érezte, hogy itt a helye Magyarországon, amikor itt volt hónapokkal ezelőtt, hogy visszajön. A részvételhez egy regisztrációra lesz szükség, amelynek regisztrációs díja is van, annak a linkjét ki fogjuk küldeni, mielőtt meglesz. Nem mi szervezzük, de mindenképpen szeretnénk benneteket majd értesíteni erről körlevélben.

Hozzátok az újakat, a régieket, az ismerősöket, a családtagokat, jöjjenek be Isten királyságába, mert vele *együtt* lenni gyönyörű az Úrban! Ott árad egy *olyan kenet*, ami otthon az *imaszobában nem megtapasztalható*, mert mindenki hozza a maga olaját. Mert a tíz szűz közül mi azok az öt szűzek vagyunk, akinek a lámpásuk *tele van olajjal*. Ugye? Nem azokhoz tartozunk, akik koldulni járnak másokhoz, hogy adj egy kis olajat! Nem.

Ez bennünk van, és felgerjesztjük ezeket, telve van a lámpásunk, és telve vannak a tartályaink olajjal, *túlcsordultak* vagyunk, és ebből tudunk szolgálni a világ felé. Ezt meg is tesszük, mert Jézus neve mindenekfelett való az életünkben, és uralmat veszünk majd az ott jelenlévő életek felett. Nagyon sok jelet és csodát ad nekünk ilyenkor az Úr, amikor egybegyülekezünk és kijelentjük a hatalmunkat Jézusban!

Látjátok, hogy az Úr buzgalmában megyünk előre és nem lankadunk! Az ördög sokat próbálta az elmúlt esztendőkből, hogy minket elbátortalanítson, de annál nagyobb lendülettel megyünk előre, mert nem hagyjuk az Úr céljait a szemünk elől elveszni! Az Úr Jézus *Krisztust látjuk*, és Ő megy elöl, ezeket a munkákat Ő plántálja és Ő munkálja, mi pedig csak munkatársai vagyunk ebben. Ezt látni kell, és minden dicsőség az Övé!

Az Úr *szántóföldje* vagyunk, az Úr *munkatársai* vagyunk – írja a Biblia. Nem feledkezünk el erről, és szorgalmasan keressük, hogy Uram, mi a részem, hol a helyem? Mi a te akaratom ebben? Hogy amikor ott állok a számonkérés napján, akkor ne kelljen majd megszégyenülnöm.

Vegyetek részt az *evangelizációkban*, mert nagyon sokat lehet teremni így is, és nagy örömet gerjeszt a szívünkben, amikor megszületnek ezek az üdvösségek. Gondold el, hogy akihez odamész és megszólítod, az lehet, hogy az életében soha nem hallhatta volna meg az evangéliumot.

Téged választott ki az Úr arra, hogy általad meghallja ezt az örömmüzenetet, és újjászülessen. Fenséges helyen vagyunk, hogy megismerhettük, és hogy szolgálhatunk vele másoknak. Egy nagyon nagy kiváltság Krisztus Testében lenni, és ismerni ezt az igazságot.

Szükség néktek *újonnan születetek*, mert ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja Isten országát. Azt az üzenetet *el kell vinni* azoknak, akik hisznek, de még nincsenek újjászülve, és azoknak, akik még nem hisznek, akik még soha nem hallottak róla. Pál azt mondja, hogy ott hirdetem, ahol még nem hirdettetett a Krisztus. Akik még soha nem hallották.

Hány ilyen hely van a világban? Ha csak a munkahelyünkön körülnézünk, hány kollégánk van, aki soha nem hallott róla? Nemzedékek nőttek föl Krisztus nélkül! Nagyon sok dolgunk van, és ez a buzgalom bennünk kell, hogy legyen! Ezt a *friss olajat* vigyük, és vigyük a világnak! Erről szólnak ezek az összejövetelek, erről szól a nyári tábor is.

Azt látom, hogy az Úr mindenféle módon próbál kinyúlni az elveszett világ felé. Csak egy példát mondok nektek, mert nagyon megragadott engem. Egy pásztorunkat felkértek egy temetésre, ami nem a legdicsőségesebb szolgálati rész egy pásztor szolgálatának, de egyszer mindenki lehunyja a szemét. Egy idős hölgynek a búcsúztatása volt, Pesten volt a temetés, és vidéki lakos volt. Nem tudott mindenki elmenni a temetésre.

Azt adta az Úr, azt a szikrát – Piroskáról van szó különben, és nagyon-nagyon szeretném, ha majd elmondaná ezt a pásztor konferencián –, hogy egy *búcsúztatót* tartson külön a településen, ahol a nénit ismerték és szerették, de nem tudtak följönni a temetésre. Egy megemlékező búcsúztatót tartott a temetés után, és majdnem az egész falu, akik szerették és ismerték, eljöttek. Hogy micsoda *evangelizációs alkalom* lett belőle!

Bizony tapsoljuk meg ezeket az ötleteket, ezek szikrák, amik kipattannak, az Úr adja őket. Ha evangelizációs alkalmat hirdettünk volna meg, akkor lehet, hogy a feleannyian, vagy egy-kettő lett volna ott, de így, hogy ismerték a Marika nénit, akinek búcsúztatójára, emlékére jöttek össze, rengetegen eljöttek, és üdvözültek.

Ezek azok a pontok, amiket Isten megken nekünk, hogy világítson, hogy hogyan és miként lehet az *evangéliummal behatolni* azokra a felületekre, ahol még nem hirdettetett a Krisztus. Ez ég a szívünkön nagyon. Így nézzük meg a mai napon, hogy mit készített nekünk az Úr Jézus Krisztusunk.

A *pünkösd* napja óta, mióta ünnepeljük pünkösdöt, nagyon sokat szoltunk az elmúlt hetekben már, hogy mit hozott nekünk ez a *teljesség* az életünkbe, a mindennapjainkba. Hogy lehet *megélni* a pünkösdöt, a pünkösd ajándékát, amit Isten pünkösdkor adott az embernek, a hívőnek a mindennapjaiban? Hogyan lehet ezt beépíteni a mindennapjainkban, és milyen változásokat hoz ez az életünkbe?

Az *új nyelveket* hozta el első helyen, a legelső megnyilvánulása a drága Szent Szellemnek, amikor betöltötte az ott jelenlévőket. Betöltötte őket, és azt követően is néztük az Apostolok cselekedeteiben, ahányszor a Szent Szellem betöltötte őket, az első megnyilvánulás az Ő ajándékai közül mindig az volt, hogy elkezdtek szólni új nyelveken.

Az új nyelveket mi is megismerhettük Isten kegyelméből, mert ez nagyon fontos az életünkben, hogy felépítsük magunkat, felépítsük a szereteteink életét, és hogy imádkozhassunk Isten akaratában. Hányan ismeritek az új nyelveket? Ki mennyire használja?

De mindannyian ismeritek az új nyelveket, amiket Jézus mondott, hogy a hívőket jelek követik, és a *jelek* között sorolja az elején, hogy *új nyelveken* szólnak a hívők. Mi, akik hívők

vagyunk, és ismerjük ezt az ajándékot, ezen az új nyelven kell szólnunk az életünkben. Mert ez egy megújulást fog hozni nekünk!

Ezt az új nyelvek fogja hozni, ha azt beszéljük, ha gyakoroljuk, ha szólunk Istenhez. Hozza majd, hogy új gondolatok fognak ébredni bennünk. Egy *megújulás* fog jönni az életünkre. Mondja az Szentírás, hogy minden újjá lett, aki Krisztusban van. De ez csak a *szellemünkben* igaz.

A *lelkünkben*, a gondolatainkban, az akaratunkban ezt a megújulást Isten munkálja napról napra az életünkben az által, hogy ezt az új nyelvet imádkozzuk. Ha az Igében vagyunk, ha gyülekezetbe járunk, akkor ez a megújulás a gondolataink szintjén is elkezd virágozni, elkezd élővé válni. Új gondolatok lesznek. Bevezet minket Isten akaratába. Útmutatás jön az életünkre. Ezt a szólást, a hívőknek ezt a Szellemmel való szólást gyakorolniuk kell!

A mai napon picit tovább megyünk, de még mindig a szólás és a szavak körül fog munkálkodni a Szent Szellem. Miközben az Ő mai üzenetét elmondom, hiszem, hogy ezek az Ő szavai lesznek, az Ő szívéről. Nagyon erős a gyógyító munka a borda körüli szervekben.

Most bizonyságok ezek arról, hogy a Szent Szellem mennyire szeretné átadni nektek ezt az üzenetet, hogy miközben megértést veszünk erről, gyógyulások is lesznek. Ez az Ő hatalmas munkája és szeretete.

Miközben ott ülünk a helyünkön, a Szent Szellem gyógyító munkái egyszerűen meglátogatnak minket. Leejtí ránk az Úr. Ránk helyezi ezeket. Van, aki forróságot érez ilyenkor, van, aki egyszerűen csak észleli, hogy elmúltak a fájdalmai. A láb ereiben is ott van ez a gyönyörű gyógyító munka.

Minden alkalommal nem fogok megállni és sorolni, de ha nagyon erőssé válik, akkor azért mondom el, hogy egyrészt el ne feledkezzem róla, másrészt ti, akik keresitek a gyógyulást ezeken a helyeken, hittel meg tudjátok ragadni, és így a bizonyságok előjöhetnek az Ő dicsőségére. Ki a gyógyító a házban?

Jézus Krisztus a *gyógyító*, és Ő nem feledkezett el rólatok! Tudja, hogy ma miért jöttetek, mi van a szíveteken, milyen kívánságok vannak a szíveteken, mindent tud rólunk. Tudja a formáltatásunkat, tudja, hogy milyen nehézségekbe ütköztünk eddig az életünkben, ha előre akartunk volna menni, hol és mi történt az életünkben. Hitpróbák.

A héten hallottam, hogy volt köztünk olyan, akinek lement hatvanra a vérnyomása, és ma itt van köztünk. Egy imádságot mondtunk el, egy hatalmi imát mondtunk el. Pulzusszám, minden lent volt, a legeslegalján, ahol az élet határvonalát meghúzzhatják, és itt van a szent köztünk ma, és Jézus Krisztust dicséri és magasztalja, mert legyőzetett az ellenségnek minden gonoszsága! Minden gonosz terve megsemmisül a Jézus nevének hallatán.

Uralmat veszünk ezekre, erről szól a krisztusi Test, hogyha valaki bajba kerül, a többiek *körbeveszik a hitükkel* és megerősítik. Erről szól a krisztusi munka, a gyülekezeti Test. Az 1Korinthus 2-ben olvassunk egy csodálatos részt arról, hogy ezt az új nyelvet és Isten bölcsességét *miként kell szólni* az életünkben! Azt tanítja a 7-es vers, hogy Istennek titkon való bölcsességét szóljuk.

Amikor a szavainkat kiejtjük, akkor van egy olyan dimenzió, amikor nem az e világ bölcsességét szóljuk. Nem a világ hitetlen jelentéseit szóljuk, hanem Istennek a titkon való bölcsességét kezdjük szólni. Ezt az *elrejtett bölcsességet*, amit ír az Ige. Az elrejtett bölcsességet kezdjük el szólni, a Szellem által. Szellem által tudjuk ezeket szólni.

Mi nem e világnak szellemét vettük, hanem az Istenből való Szellemet, hogy megismerjük azokat, amiket Isten ebben a szellemi dimenzióban elkészített nekünk. Ehhez egy szellemi szólásra van szükség, hiszen az e világ bölcsessége nem ismeri ezt az isteni bölcsességet, ezt a titkon való bölcsességet, ami a *mi számunkra*, a mi dicsőségünkre van elrejtve a világ elől.

Ezt tudnod kell, hogy Isten nem előled rejti el, szeretné, ha te megismernéd ezeket. A tolvaj elől van *elrejtve*, hogy ne tudja meglopni. Az ő szemei elől van elrejtve, azért van ez a nyelv, hogy ne tudjon oda betekintést nyerni, hogy miről szólnak ezek az imádságok. El van rejtve az e világ elől, az e világ bölcsessége elől, az e világ értelme elől. Egyszerűen el van rejtve. Nyelveken beszélünk, az értelmünk gyümölcstelen, nem érti azt, mi folyik ilyenkor.

1KORINTHUS 2,7. 12. 14.

7. Hanem Istennek titkon való bölcsességét szóljuk, azt az elrejtett bölcsességet, melyet az idők kezdetén elrendelt Isten a mi dicsőségünkre;

Az elme egy ideig hadakozik, küszködik, és küzd. Látom, hogy néha egészen zavarja azt, aki először van benne, hogy hogyan van az, hogy olyan dolgokat beszélek, hogy nem is értem.

Amikor megnyugszik az elme és meggyőződik arról, hogy ez a *szólás* Isten titkon való bölcsessége, akkor kezd megnyílni a belső ember áldásaiból az a birodalom, ahova nekünk be kell menni, mert a megismerés ez által van. Miközben szóljuk ezeket a titkon való bölcsességeket, egy *megismerést* kapunk, ezt a 12-es vers mondja.

12. Mi pedig nem e világnak szellemét vettük, hanem az Istenből való Szellemet; hogy megismerjük azokat, amiket Isten ajándékozott nekünk.

Az emberek a földön két szellem által élhetnek. Vagy az *e világ szelleme* által, vagy az *Istennek Szelleme* által van bennünk az élet. Nincs más. Ez a két szellemi kapocs van. Mi nem az e világ istenétől vettük a szellemet, hanem a mi mennyei Atyánktól, hogy megismerjük azokat, amiket Isten ajándékozott nekünk.

Isten nem tartja vissza ezeket, itt olvassuk, Isten *ajándékozta* nekünk. Nekünk ajándékozta. Azt mondta, az új teremtes áldásaival, a *menny* minden áldásával *megáldottalak*, mert a kereszten *kifizettetett* a teljes ár ezért, hogy ezekben járj. Amiket Ő nekünk ajándékozott, azokat megismerni csak a *szellemi szólás* által lehet. A szellemi szólás által lehet megismerni ezeket az ajándékokat! Nemcsak megismerni, a 14-es vers egy *ismeretre* is buzdít minket itt.

14. Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Szellemének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy szellemileg lehet azokat megítélni.

Amíg leköt minket, az ennek a birodalomnak a működéséhez szükséges öt érzékszervünk, ha ebben a birodalomban élünk csak, fel nem foghatjuk Isten dolgait. Ha csak arról veszünk tudomást, amit látunk, amit érzékelünk, amit tapinthatunk, amit a szaglásunkkal, a hallásunkkal itt a világban észlelünk, reménytelen, hogy Isten dolgait megfogjuk.

Az az *érzéki ember*, aki csak ebben a fizikai világban tájékozódik. Ennél sokkal többről van szó. Az érzéki ember nem tud oda bemenni. Nem az érzéki ember megy be oda, az nem foghatja fel az Isten Szellemének dolgait. Mi szeretnénk felfogni ezeket, ugye? Nagyon szeretnénk, vágyjuk ezeket, hogy miket munkál a Szellem.

Szeretnénk oda bemenni. Így folytatja az Ige, hogy az *érzéki embernek* bolondságok ezek. Ugyan már, ne beszélj nyelveken, imádkozni, az minek? Egyszerűen bolondságnak veszi.

Nem mondd, hogy még azt hiszik rólam, hogy elment az eszem? Bolondságnak vélik Isten dolgait. Meg sem értheti, nem képes rá.

Amíg leköti ez a birodalom, és itt él csupán csak ebben a birodalomban, nem fogja megérteni a Szellem dolgait. Nem érti. Mivel hogy szellemileg lehet azokat megítélni. A *szellemi ember* azonban mindent megítél, illetve megért.

Egy szellemi embernek kell ahhoz lenni, a szellemi birodalomban egy *járatosságot* kell szerezni ahhoz, hogy az ember oda be tudjon menni, és ott megértéseket vehessen, kijelentéseket vehessen, ismeretet vehessen, hogy miket ajándékozott nekünk a Szellem? Ugyanis ezek a miénk, kérdés, hogy járunk-e benne? Megdicsőítjük-e az Atyát ezekkel? Mert bennünk a Krisztus értelme van, fel tudjuk fogni ezeket – tanítja a Szentírás.

Nagyon érdekes, ahogy a 3. fejezethez érünk, egy kis dorgálás van benne, ahogy Pál szól a korinthusi gyülekezetnek. A korinthusi gyülekezet ugyanis egy teljesen testi, érzéki gyülekezet volt, akikenél elkezdtek működni a szellemi ajándékok.

A szellemi ajándékok elkezdtek náluk működni, de mégsem voltak képesek úgy belemenni ebbe a szellemi birodalomba, ahogy a Szellem vágyta, és miért? Itt megtudjuk. Pál azt mondja nekik:

1KORINTHUS 3,1.

1. Én sem szóltam néktek, atyámfiai, mint szellemieknek, hanem mint testieknek, mint a Krisztusban kisdedeknek.

Mondja nekik Pál, hogy még nem vagytok szellemiek, hogy ezt a szellemi nyelvezetet szólhassam néktek, mert nem értenétek, mert ezt a nyelvet még nem beszélitek. Hanem mint testieknek, csak úgy szólhattam nektek, mint a Krisztusban kisdedeknek.

Vagyis kis csecsemőknek, kisbabáknak. Úgy tudtam csak hozzátok szólni, szerettem volna ugyan szellemiekben szólni hozzátok, de azt még fel nem foghattátok volna. Hanem csak úgy szólhattam hozzátok, mint kisdedeknek.

A Bővített fordítás hozzát teszi itt, hogy azoknak szól ez a dorgálás, akik még nem tudnak beszélni. Olyan kiskorúak, akik még nem tudnak beszélni. Ebből látjuk azt, hogy van a szellemi *növekedésünknek* egy olyan foka, amikor elérünk oda, hogy megtanuljuk azt a szellemi nyelvezetet beszélni, amit a szellemi felnőtt korúak beszélnek.

Ennek van egy szellemi nyelvezete. Nyelveken is, meg az értelmünk nyelvezetén is. Van egy nyelv, amit a szellemi *felnőtt* korúak, a Krisztusban felnőtt korúak beszélnek, és van a *kicsinyeknek* egy nyelve, illetve van egy olyan nyelv, amikor még nem is beszélnek, csak dadognak, gügyögnek, botladoznak. Egyik botlás a másikat követi.

Abban a korban még meg van engedve, de rajta kell lennünk azon, hogy feljebb növekedjünk a szellemiekben, hogy feljebb *növekedjünk*, és egyre inkább elvegyük ezeket az *áldásokat*. Nagyon érdekes ez a kiskorúaknak való dorgálás.

Ugyanis, ha feljebb növekedünk szellemben, és elkezdjük ezt a szellemi birodalom nyelvezetét megtanulni, és a szellemi ember nyelvén szólni, mert ebben a birodalomban csak akkor tudsz mozogni és áldásokat elvenni, *ha beszéled* ennek a birodalomnak a nyelvezetét.

Képzeld el, elmész egy országba, ahol egy kukkot nem beszélsz a nyelvből, amit ott beszélnek. Akkor ki vagy szolgáltatva. Vagy valakit találsz, aki állandóan tolmácsol neked, vagy megtanulod azt a nyelvet, vagy elhagyod azt az országot. Ezek a lehetőségek.

A szellemi birodalomban van egy nyelv, amit a szellemi embernek kell beszélni. Nagyon érdekes, Ésaías próféta olyan sok betekintést kapott az új teremtetésnek a dolgaiba, az egyik helyen azt írja:

ÉSAIÁS 33,24.

24. És nem mondja a lakos: beteg vagyok! A nép, amely benne lakozik, bűnbocsánatot nyer.

A szellemi ember *nem mondja ki*, hogy én beteg vagyok. A szellemi felnőtt korban lévő, ha tünetekkel is küszködik, akkor is *tudja*, hogy ő a gyógyult. Ő az egészséges, mert a szívében él az a *megváltás*, ami annyira valóságos neki. Tudja, hogy az megtörtént.

Tudja, hogy Krisztus azt elszenvedte érte. Az ő fájdalmai nem lehetnek valóságosak, azok megtevesztések, a sátántól való nyilak, és a hitünk pajzsával le tudjuk *védeni* azokat, és mi a gyógyultak vagyunk. A szellemi ember nem mondja ki, hogy én beteg vagyok. Szellemi ember nem mondja ki azt, hogy nekem itt fáj, vagy ott fáj. Nem. Tudja, hogy hogyan működik.

Mi a gyógyultak vagyunk, és betegségnek és a fájdalomnak van vágyódása ránk. Esetleg megpróbál minket. A *hitünk harcait* harcoljuk, arról a helyről, hogy mi a gyógyultak vagyunk. Hogy mi a gyógyultak vagyunk, mi az egészségesek vagyunk. Ha meggyógyultunk 2000 évvel ezelőtt, akkor most nem lehetünk betegek! Ez a szellemi embernek a nyelvezete.

Ha ezt a *nyelvet beszéled*, akkor tudsz *bemenni* a szellemi birodalomnak abba a részébe, ahol ezek az áldások megvannak, és meg tudod nyerni azokat. Sokkal több része van a szánknek az életünkhöz, mint gondolnánk. A nyelvezetünknek, mint gondolnánk.

Annak a nyelvnek, amit beszélünk, mint gondolnánk, sokkal nagyobb része van. Mondhatni, *eldönt mindent*. Élet és halál a *nyelv hatalmában* van. Mind a halál, mind az élet a nyelv hatalmában van.

Ahhoz, hogy megéljük, hogy megismerjük ezeket, meg kell tanulnunk a szellemi embernek a nyelvezetét, annak a birodalomnak a nyelvezetét. Ennek része, hogy nyelveken beszélünk. De e fölött is van, és ma erről szeretnék beszélni.

Nem tudjuk, hogy *micsoda erő* van a szánk szavaiban, amíg nem kezdünk erre jobban figyelni, és nem vesszük észre, hogy mennyire befolyásolja az életünk folyását, menetét. Hogy micsoda változásokat tudunk előidézni akkor, ha megfegyelmezzük a szavak birodalmát, és elkötelezzük magunkat, hogy csak az élet szavait szóljuk. Csak az Ige és a Szellem birodalmában fogunk nyilatkozni dolgok felől. A Jakab 3. fejezete szinte végig a nyelvről szól.

JAKAB 3,10.

10. Ugyanabból a szájból jön elő áldás és átok. Atyámfiai, nem kellene ennek így lennie!

Kicsit feddőző ez is, hogy gondolkodjunk el rajta. Dönts el, hogy akarsz-e, hogy a szádból az *áldások kijöjjenek*! Meg tudod áldani a saját életedet is, mások életét is. Ha igen, ha szeretnéd, hogy ez hatékony legyen, akkor azzal ellentétesen, az áldásnak mi az ellentéte? Az átok. Az átok, a rossz szavak, a gyengítő szavak, a kritikák birodalmában nem maradhatsz. Ki kell onnan jönni!

Hoz egy egyszerű példát, hogy a forrás – a természetből hozza – a vízforrás egyszerre képes-e csörgedeztetni édes és keserű vizet? Találtál-e a világon egyetlen forrást, amely egyik nap édes vizet ömleszt magából, másik nap pedig egy keserű gyógyvizet. Nincs olyan. Az a forrás tudja a dolgát. Ez édesvizű forrás. Innen *csak áldások* jönnek.

Ilyen kell, hogy legyen a mi *szánk*. Csak az áldásokat szabad szólnia ahhoz, hogy azt hatékonyan tudjuk rátenni az életünkre és mások életére, mert nem tudjuk, hogy micsoda erő van benne, amíg nem veszünk egy pontos, fegyelmezettséget a szánkra. Hogy *závárt* tegyél, Uram, az én számra, hogy semmi más ne jöhessen ki, csak a Te szellemi birodalmadban való igazságok, amik ott megállnak! – akkor leszünk *hatékony* munkások ebben a szellemi birodalomban.

Nincs olyan köztünk, aki azokban, amiket ma végiggondolunk, ne lenne vétkes. Nem az a célja a mai kis tanításnak, hogy kárhozatba helyezzen minket, hanem hogy jobban odafigyeljünk majd, hogy hatékonyabb *édesvízű források* lehessünk. Hatékonyabb lehessen az, ami a szánkból kijön. Igenis tudjuk, hogyha egy áldást kiparancsoltunk, akkor az ott megáll. Nem semlegesítjük, nem rontjuk le azzal, amit hét közben kimondunk.

Vasárnap kimondjuk az áldást, a múlt heti megvallást olyan sokan keresték, ki is fog menni a körlevélben, vagy már kiment, fönt van a weboldalon, de nyomtattunk is belőle. Az egy nagyon jó megvallás volt. Elmondtuk, és éreztük, hogy ez bizony megáll. Utána hétfőn, kedden pedig elkezdjük sorolni a nyomorúságos bajainkat, amiben abban a pillanatban vagyunk. *Semlegesíti* a kimondott szavaknak a légkörét, ami körbevesz minket.

Kimondtunk egy ilyen áldást, érezzük szinte, hogy ilyen légbuborékba kerültünk, szellemi buborék, ez visz minket előre. Ez egy *áldásbirodalom*. Ne tegyük tönkre azzal, hogy hét közben másképp beszélünk. A tiltás nem a leghatékonyabb eszköz a fegyelmezésben, ha azt mondod magadnak, hogy így pedig nem szabad beszélni!

Egy picit előrébb vagy, de nem igazán, mert amiket kimondunk, azok a szívünkben jönnek. A szív teljességéből szól a száj. Szoktuk mondani, hogy a *szívből szívárog*, amikor olyat mondunk, amit nem kellett volna. Honnan jött az elő? Az is a szívünkben jött elő. Benne van. A száj az a szint, amit mindenki hall, amikor kimondod, de van annál egy mélyebben lévő hely, ahonnan az kijött.

Az mondja Jézus, hogy onnan jönnek ezek a házasságtörések, paráznaságok, gonoszságok. Honnan jönnek? Szívből jönnek. Minden először a szívünkben megfog, megszületik, és aztán ejtjük ki azokat. Mielőtt megtiltánánk a másikat, hogy ilyet ne mondjon, először a *saját szánkkal* foglalkozzunk! Ez az első jó tanács.

Hogy a másik mit mond ki, az az ő bugyra, csomagja, azzal foglalkozzon ő, ha belemegy az Igébe. Te a gerendát vedd észre a *saját szemedben* először, és ne a szálkát a másikéban! De hogy a saját szánkból mi jön ki, az nagyon jól mutatja, hogy *mi van a szívünkben*. Mi az, amiben tényleg *hiszünk*, az ki fog jönni a szánkon.

Ilyenkor az embernek a szívében kell elkezdni munkálkodni, hogy mit keres ez a gondolat odabent? Ez meg sem fogalmazhatódott volna! Hogy gondolhatok én ilyet, hogyha az ellenkezik az Igével? Ennek a gondolatnak ott nincs helye. Ezt onnan ki kell venni. A szív gondolataival kell elkezdni foglalkozni, olyannyira, hogy Jakab a 4. fejezetben nem véletlenül mondja, hogy szenteljétek meg a ti szívetekeket, ti kételkedők!

JAKAB 4,8.

8. Közeledjétek az Istenhez, és közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg kezeiteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg szíveiteket ti kételkedők.

Az, ami kijön a szánkból, azt mind a *szívből merítettük*. Teszel egy rossz megvallást, mondjuk. Ha már észreveszed, hogy ilyet nem lett volna szabad mondani, akkor előrébb vagy,

hogya utána elkezdted az Ige birodalmából megnézni, hogy mit kell annak a *helyére* oda beültetni azért, hogy ilyen eszedbe se jusson, hogy nemhogy kimondod, nem is gondolsz olyat, mert ott más van beültetve.

Oda már az Ige lett beültetve, és én most már csak azokat *gondolom*, és csak azokat *szólok*, amiket az Ige mond! – akkor mentünk be abba a szellemi birodalomba, ahol hatékonyan tudunk szólni, és áldást tudunk szólni Jézus nevében. Nagyon fontos ez a kis kerti gazdálkodás a szívünkben. Ami nem odavaló, azt kigyomlálgatni, kiszedni, míg kicsi palánta, kiszedni onnan. Kap egy nagy esőt, és még egy nagy esőt, és ekkora gazzá nőtt.

A kertben körülnézel? Nem kapáltál egy hete vagy két hete, mi történik? Minden, ami ott kicsiben megvolt, naggyá lesz. El kell ezeket csípni még idejében, mert áldás és átok lehet a szánkban. Melyiket szeretnénk megélni? Az áldásokat. Az áldásokat szeretnénk megélni.

Nagyon érdekes, hogy az Isten már az Ószövetségben tanítja a népét erre. Olyannyira, hogy Mózesnek azt mondja, hogy mondd meg Áronnak, hogy *miként áldja meg* az én népemet. Az Áron a fa. Meg kellett áldani az Izrael népét.

Ezt az áldást úgy vitte véghez, hogy ki kellett *mondania* a népe felett. A szavakkal történt ez az áldás, a szavakkal. Azt mondta neki: A szánkban a *szavaival* történik az életünknek az áldása. Pontosan úgy, ahogy ezt az Ószövetségben olvassuk. Ez a nagyon jól ismert *ároni áldás*. Nagyon tanulságos.

4MÓZES 6,22–27.

22. És szóla az Úr Mózesnek, mondván:

23. Szólj Áronnak és az ő fiainak, mondván: Így áldjátok meg Izrael fiait, mondván nékik:

Itt most az Úr szól. Hogyan áldjuk meg, Uram? Azt mondja az Úr, hogy mondván. Ezt mondjátok. Úgy áldd meg az én népemet, hogy azt mondd ki felettük! Mondd ki felettük:

24. Áldjon meg tégedet az Úr, és őrizzen meg tégedet.

Áldást és egy szent megőrzést.

25. Világosítsa meg az Úr az Ő orcáját terajta, és könyörüljön terajta.

Ezek áldások, mondd ki ezeket Áron a népem felett.

26. Fordítsa az Úr az Ő orcáját tereád, és adjon békességet néked.

Nem akarta volna ezeket az Úr megtenni a népével? De kívánta, és azt akarta, hogy így legyen, valakinek ki kellett azonban *mondani* ezt az Ő népe felett. Amikor ez megtörtént, ez volt a papnak, Áronnak a dolga, azt mondja az Úr:

27. Így tegyék az én nevemet Izrael fiaira, hogy én megáldjam őket.

ZSOLTÁROK 100,4.

4. Menjetek be az Ő kapuin hálaadással, tornácaiba dicséretekkel; adjatok hálákat néki, áldjátok az Ő nevét!

Látod-e? A papnak az volt a dolga, hogy Isten *áldását kiárassza* a népére. Hogyan tudta megtenni? Mondván! Ki kellett *mondania*. Amikor ezt megtette, azt mondta az Úr, én meg fogom áldani őket ezekkel a szavakkal, amiket a szádba adtam.

Hogy a szánkban lévő szavaink milyen életet hordoznak? Ha az *áldást* mondjuk ki, akkor Istennek a dolgait veszik és *virágoztatják*. Ha pedig a világ átkait, a hitetlenségeit, és ezeket a gyengítő, rossz megvallásokat mondjuk ki – világ így tudja, mert nem tudja jobban – akkor az veszi körbe az életünket.

Nekünk gondosan kell *megválogatnunk* a szavainkat, és nem a tiltás a jó megoldás. Ne szólj rá a másikra, hogy hogyan mondhattál ilyet! Mert ő most azért mondta ezt, mert még ő így van, ezen a szinten van. Kezdd el őt *bátorítani* az Igével! Mondd, hogy engeddd meg, hogy az Ige *áldását rád tegyem* most!

Hadd gondolkodjon el rajta, hogy ez nem úgy van, mert a szánk *szavaival befolyásoljuk*, hogy az életünk *melyik irányba*, merre megy. Az életünk folyása a szánk szívünkéből fakadó szavaiban van. Ezt Isten így rendelte, *beszélő szellemnek* teremtette az embert. Az Ő teremtsében az egyetlen, aki tud kommunikálni, aki tud beszélni, az az ember. Az Ő képére teremtette.

A kutya csak ugatni tud, a macska csak nyávog, a malac rőfög, az ember beszél. Szavai erőt képviselnek. *Teremtő erőt*, mert Isten képére lett teremtve. Gazdagabban élhetünk vele, mint gondolnánk, ha figyelünk és vigyázunk erre, ez egy egész életet átfogó projekt. *Megformáljuk* az életünket a kimondott szavainkkal, a hit szavaival.

Ha kimondtuk ezeket a *rossz*, ostoba szavakat – mert ki az, aki ebben nem volt soha vétke? Nincs egy sem, aki mondhatná, hogy ebben tökéletes volt –, akkor ezeknek a kihatásait az életünkre *semmissé* tehetjük, ha elkezdjük *megfordítani* azt a szellemi törvényt, és elkezdjük a szeretteink élete felett, és a saját életünk felett az *élet szavait* szólani. Elátkozunk azokat a szavakat, amik nem odavalók, hogy ne teremhessenek, és elkezdjük szólani felettük az Igét.

Rájuk tesszük Isten Igéjének az áldásait. Egyszerűen *rátesszük a szeretteinkre*, ahogy Áron tette az Izrael népére, és azt mondta, hogyha ezt rátetted, akkor én megáldom őket. Akkor *uralkodnak* ezek a szavak. Nincs egy szó sem, ami elszállna. Minden szónak megvan a kihatása az életünkre. A jónak és a rossznak is.

A szavaink mind *élnek*. Csak nem minden szó *képvisel* életet. Vannak szavak, amik az ellenség birodalmának kedveznek. De minden szó életet képvisel. Él, és él körülöttem. Nagyon fontos. Mikor az orvos a röntgenfelvételtől megállapítja, hogy baj van, és nem tud segíteni, akkor nekünk ezekkel a szavakkal, amiket az orvos kimond, nem kell egyetértenünk, mert van nekünk egy írott könyvünk, a Biblia, ahol másként van.

Te *döntöd* el, hogy hova teszed a voksodat. Hiszel-e az orvosnak, és azt mondod rá, és megismétled, amit ő mond. Vagy azt mondod, hogy nem, van egy *másik féle sugárzás*, én azt a sugárzást választom. Isten *Igéjének a fénysugaraival* fogom megvizsgálni ezt a helyzetet. Van egy világosság, ami az Ő birodalmából vetődik erre a helyzetre. Az örök élet világossága.

Avval világítja meg, avval veszek sugárkezelést erre a helyzetre. Megvilágítom ezt. Hogy fogod azt tenni? A szavaiddal. A *szavainkból* hozzuk elő ezt az életet. A szavaink által jön ez elő. Teljes változást hozhatsz egy helyzetre. Vagy a tested állapotára, hogyha az Igéből ezeket a fénysugarakat, az örök élet fénysugarait megtanulod *ráfókuszálni* egy helyzetre.

Óriási változások jönnek. Istennél nincs lehetetlen. Nincs lehetetlen! Avagy van-e valami lehetetlen nékem? – kérdezi. Úgy kérdezi, hogy gondolj bele, tényleg van-e nekem valami lehetetlen? Én teremtettem, én alkottam, én hordozom, én megszabadítom.

Minden az Úrtól van. Ha megtanulunk az Ige birodalmába bemenni, és ott járni, és ott beszélni, és ott hinni, és Ővele *együttműködni*, akkor ezek a fénysugarak, ezek a gyönyörűséges, dicsőséges, örökkévaló sugarak előhozzák.

Megvilágítják először is, hogy *úgy lásd*, ahogy az Ige írja, elnyelik a sötétséget, és előhozzák azt a *megoldást*, amit látni akarsz. Az Igében lévő *élet* teszi ezt. Mi ezt a sugárkezelést választjuk. Isten *Igének a sugárkezelését*. Jó? Ebben most a legcsodálatosabb, hogy még több világosságot hoz nekünk, a teljes délig.

Elkezdünk Istenhez közeledni valamiért, akkor nemcsak azt fogja nekünk meghozni, amiért Őt kerestük, hanem sokkal többet. Amit neked hozni fog, hogy közelebb kerültél hozzá, mert ha te *közeledsz* Istenhez, Ő is közeledni fog hozzád, és a *közösségben* lesz egy olyan *növekedés*, amiről soha nem álmodtál.

A legnagyobb kincs az életben nem az, hogy megoldódott a lakhatásod, mert ha ilyen helyzetben vagy, az is nagyon jó, fontos. Meg hogy legyen egy nagyobb autód, meg legyen egy nagyobb házad, vagy más egyéb. Családi helyzetek.

Elmegyünk Isten arcát keresni valamiért, Uram, segíts meg! Ahogy elmegyünk és keressük Őt így, mert a helyzet szorongat minket, akkor Isten *éreztetni* fogja velünk, hogy ez a helyzet Neki fontos, mert szeret minket.

Elkezd nekünk azt megvilágítani, hogy azt hogyan és miként, támogatni fog minket abban, megmutatja az utat, és ad nekünk hajlandóságot, hogy azt tudjuk is követni. Azt vesszük észre, hogy közelebb kerültünk Hozzá, általa. Ekkor ér téged nyereség. Amikor a szívedben az a közösség, a Szent Szellem közösség szorosabb lett. Erre vágyik Isten.

Mert Ő mindent megcselekedhet, csak arra vár, hogy *Hozzá fordulj*, hogy tőle kérj segítséget, hogy az Igének ezekkel a fénysugaraival kezdj el dolgozni az Ő szellemi birodalmában! Ha egy kis fénypont világosabb lett itt a földön, akkor az egész föld világosabb lett. Ahogy a Krisztus Teste világosodik, úgy lesz egyre nagyobb világosság az egész földön.

Nincsenek reménytelen helyzetek Istennél. Csak ha bekapcsolod a híreket, akkor hallasz ilyeneket, és ha sokat hallgatod, azt el fogod hinni, hogy úgy van. De Isten nem úgy látja azokat. Az Igét adta nekünk fegyverként, hogy világosságot hozzunk erre a világra. Az Ige a szívünkben legyen, és a szánkban!

A mai mondandómnak a fő célja, hogy elszánjuk magunkat, hogy a szánkkal ezentúl másként élünk, jobban, mint eddig, *hatékonyabban*. Az Ige vonalába jobban beleilleszkedve, az élet szavait szólva. Szóljuk ezeket, Isten bölcsességét, Istennek a titkon való bölcsességét szóljuk. Ezt olvastuk.

Szólnunk kell ezeket, hogy valóságba jöjjenek. Legyél benne buzgóbb, mint eddig valaha! Mindannyiunkkal van így, hogy ellankadunk egy-egy helyzetben, és azt gondoljuk, hogy ez miért történhetett, ha ennyit imádkozom?

Szoktam mondani, hogy képzeld el, ha nem imádkoztál volna, akkor mik történtek volna! Mert Isten nem lankadt abban a helyzetben, az biztos, Ő jelen volt, és Ő megmentette a helyzetet, amennyire ajtó nyílt neki ebben a gonosz birodalomban, ahol élünk.

Úgyhogy ennek a kapcsán egy következő gondolatra térünk: hogy a szavainkkal legyünk *hálásak*. A 100. zsoltár 4. verse mondja azt, hogy hogyan közeledjünk Istenhez. Mondjuk néha a szívünkben, hogy olyan hálás vagyok *Istennek*! – de kifejezted-e a háládat, kiszóltad-e ebbe a birodalomba, hogy te hálás vagy? Kimondtad-e, hogy hálás vagy?

Ha valamit tesz neked a szeretett *családtagod*, gyereked vagy élettársad, férjed, feleséged, és annyira jólesett, amit tett, de elfelejtetted kifejezni a háládat, akkor az a dolog nem teljes. *Ki kell fejezni*, hogy te hálás vagy, kell mondanod, hogy köszönöm, olyan jól esett, olyan hálás vagyok, hogy ezt megtetted, és nem felejtetted el! Amikor ezt megtetted, akkor van egyben a dolog, mert a hálánkat ki kell fejezni Isten felé. Ez megint a szavainkkal történik.

ZSOLTÁROK 100,4.

4. Menjetek be az Ő kapuin hálaadással, tornácaiba dicséretekkel; adjatok hálákat néki, áldjátok az Ő nevét!

Hogyan menjünk be az Ő kapuin? *Hálaadásokkal* menjünk oda, akkor is, ha még nem látjuk azt, amit kértünk. A hálaadások nem maradhatnak el, ha Isten színe elé akarsz menni. Ez protokoll. Dicsérve lehet csak Ő elé menni, hálaadásokkal. Ennek adjál hangot! Add oda az egész lényedet erre a hálaadásra! Uram, köszönöm! Uram, magasztallak! Uram, áldalak!

Bár még nem látom, de tudom, hogy a Szellemed rajta van, munkálkodik, a szemed őrzi azt, éjjel nappal megőrzi, öntözi azt a helyzetet. Tudom, hogy a Te figyelmed rajta van azon a helyzeten, akkor is, ha még nem látom a mozgulást. Köszönöm Neked!

Ez az a hálaadás, amelyre Isten azonnal *mozgósít* még egy sereg angyalt, mert látja az igei *hűségedet*, a hited kitartását, és nem akarja, hogy elcsüggedj abban a helyzetben. Látja, hogy te odatetted magadat a hálaadásokkal, a dicséretekkel, hogy az *élő hitedet* tárod a trón elé. Ezt látja. Így kell odajárulni elé, kifejezve szavainkban, hogy hálásak vagyunk.

Nem elég mondani, hogy persze, van hála a szívemen, hát tudom mit tett a Jézus értem, és aztán mész és gondolkodsz más dolgokon. Ez nem volt olyan hála, ami az Ő szívét megérintette. Érzitek a különbséget? Micsoda különbség! Ezeket a hálákat munkálni kell.

Hálaadások, dicsérek, *magasztalások*, így kell bemenni az Ő tornácaiba. És *áldjátok* az Ő nevét, így folytatja. Áldjad az Ő nevét a helyzet felett, magasztald az Ő nevét! Uram, a Te neved mindenek felett való, ez a *név megcselekszi*, megtöri azt a helyzetet, a Te neved mindenek felett hatalmas, hogy ez az iga megtörjön az én életem felett.

Nos, ez volt az az imádság, amire odafigyelnek az angyalok, nem pedig az, amikor panaszkodva mész a trón elé. A panaszkodásaink nem hozzák meg a szellemi birodalomban a mozgulást, amire várunk. Amikor panaszkodunk, az nem dicsőíti és nem magasztalja Istent.

Bizony nagy a kísértés, ha nem látunk egy helyzetben jó irányú változást, pedig már régóta hiszünk. Minél jobban telik az idő, telnek a napok, a hetek, a hónapok, az évek akár, és nem látunk változást, egyre nagyobb a kísértés, hogy elkezdjünk panaszkodni. Természetes emberi tulajdonság, hogy elkezdjünk panaszkodni.

És abban a pillanatban, hogy a panasznak odaadtuk a szavainkat, a szánkat, akkor már a dicséret nincs benne. A kettő nem fér el együtt: vagy *panaszkodunk*, vagy Őt *dicsérjük*. Döntsd el, hogy melyiket választod! Ha ezt az *örömet* belül *őrizni* akarod, akkor soha ne panaszkodj! Soha ne panaszkodj! Amennyire csak lehet, szorítsd ki az életedből!

Ha van olyan hű hittestvéred, akivel meg akarod *osztani* a helyzetet, akkor röviden add tudtára, hogy ebben és ebben a helyzetben *hitben állok*, ő fogja érteni. De hosszan ne panaszkod, mert nem lesz a helyzetnek a javára, nem lesz a helyzet épülésére, és nem magasztalja Istent! Nagyon vigyázzunk!

Ezek szavak, és minden itt kezdődik a szavaknál. Ne panaszkodással és sajnálkozással menjünk a trónja elé, hiszen Ő úgyis tudja. Hosszan panaszkodni, sírni az Ő trónja előtt, az nem fogja mozgósítani a szellemi birodalmat úgy, ahogy szeretnénk. Figyeljünk erre!

Azt mondja a zsoltáros, hogy éjfélkor felkelek. Felhúztad-e már valaha az órádat éjfélkor, hogy Neki hálákat adjál? Azt mondja, hogy éjfélkor felkelek. Most képzelj el ezt a buzgóságot, ami volt Dávidban! Az éjszaka kellős közepén képes volt felkelni. Miért? Azért, hogy hálákat adjon Neki. Nem megy az üzlet, nincs megoldás arra, amire kellene? Szánd el magad, hogy buzgóbb leszel a hálaadásban, mint valaha!

Húzd fel a vekkert éjszaka egy órára, két órára, minden órában, és ébreszd fel magad, és első dolgod az legyen, hogy hálát adok Neked, Uram! Hálát adok Neked! Ez jár Neked a trón előtt, mert tudom, hogy Te erről már gondot viseltél, Te *ezt elvégezted*. Látod, hogy ilyenkor más van a szádban, mint amikor panaszkodsz? Ez fogja *megmozdítani* a helyzetet, ez a hálaadás.

Éjfélkor felkelek – mondja. Szeretünk aludni, és fáradtak vagyunk, ez most nem egy köteles pont, de ha így van a szíveden, hogy ott tudsz kiszorítani több időt, akkor szánj rá időt, és virrassz egy kicsit az Úrral, adj hálákat Neki!

Pál sem szabadult volna ki soha abból a börtönből, ha éjféltájban Silással nem dicsóíti hálaadással az Urat. Soha nem nyíltak volna meg a börtönajtók. Mit csinált? *Dicsérte* az Urat egy olyan helyen, ahol nem tudom, kinek jutott volna eszébe, hogy most itt dicsérje Őt. A mély belső cellában volt, sebekkel tele, kalodába zárva, és dicsőítette Istent.

Ezt mi döntjük el, hogy most mihez folyamodunk. Ez egy *szellemi fegyverzet* része, elkezdjük Őt dicsérni, magasztalni, imádni azon a helyen, ahol vagyunk, mert tudjuk, hogy Ő kihoz minket. Gondja van az Ő szerelmetaire, nem hagyja a mélységben, hanem lenyúl, felemeli, és magas helyekre állítja – mert így van megírva.

A dicséret jár Neki *előre*, ha te hiszed, hogy kimenekít téged, akkor a dicséret jár Neki előre. Ez a *valuta* Isten országában, a hit által mondott dicséret, magasztalások. Legjobban *megmozdulnak* a helyzetek, ha ezt gyakorlod. Nem lesz képes a depresszió megkönyékezni. A depresszió távol lesz tőled, a rossz gondolatok távol lesznek tőled.

Ahogy Őt elkezded *dicsérni* egy helyzet felett, úgy egyre *nagyobbnak* fogod Őt látni, nagyobbak fogod látni a hatalmas voltát, hogy kinyújtotta a kezét, azt fogod látni, hogy Ő munkálkodik, és nem a problémádat. Hosszan lehetne beszélni róla, de ennyit erről a gondolatról.

Nézzük tovább, hogy a szavainknál milyen gondolatok vannak röviden.

1THESSALONIKA 5,18–19.

18. Mindenben hálákat adjatok; mert ez az Isten akarata a Krisztus Jézusban tihozzátok.

„Uram, nem tudom, mi az akaratod ebben a helyzetben.” Ha így állsz, és még halvány sejtésed sincs arról, hogy hogyan lesz, és merre lesz, akkor kezdj el *hálát* adni mindenkben, azon a helyen, ahol most vagy, azon a nehéz helyen, azon a *megpróbált helyen*, azon a reménytelen helyen, ahol nem látod a megoldást, ahol nem látod, hogy hogyan lesz! Nem látod a Szellem mozdulását, minden ajtó bezáródik körülötted. Merre menjek, Uram?

Mindenekben hálákat adjatok! – mondja. *Nem* mindenekért! Ha történt veled egy baleset, akkor nyilván nem fogsz érte hálát adni Istennek, mert nem Ő szerezte. De ha már benne vagy egy ilyen helyzetben, akkor azt mondja, hogy *mindenekben*, ahol vagy, hálákat adjatok, mert ez az Isten akarata.

Ott, azon a *helyen* kell hálát adni, hogy Ő hűséges, hogy Ő nem felejtkezett meg rólad, hogy Ő elküldte a megoldást, az *angyalait* rendelte ki erre a helyzetre, szemmel tartja a föld hűségeseit, hogy kirendelte a megoldást, hogy *afölött* rendelt neked *megoldást*, mint kérnéd vagy elgondolnád. Kezdjél így hálaadásokban beszélgetni vele!

Egyszer tegyél egy próbát, és meglátod, hogyan fog *megváltozni* körülötted a szellemi légkör! És az annyira jól fog esni a lelkednek, hogy utána mindig oda akarsz majd bemenni, és annál vannak még mélyebb helyek is Isten szívében, ahova be fog vinni a hálaadás. Rajtad áll, hogy ezt gyakorlod-e.

A következő gondolat itt az 1Thessalonika 5-ben, a 18-as vers azt mondja, hogy *mindenekben hálákat* adjatok, és a 19-es versben nagyon érdekesen azt mondja, hogy a Szellemet ki ne oltsátok!

1THESSALONIKA 5,18–19.

19. A Szellemet ki ne oltsátok.

Mit gondolsz, hogy miért fűzi a kettőt [a hálaadást és a Szellem kioldását] egybe? Mert ha nem hálákat adunk azon a helyen, hanem elkezdünk *panaszkodni* meg siránkozni, akkor a Szellemet *lehalkítottuk*, és akkor közel vagyunk, hogy a Szellemet *kioltjuk*. Mert azzal nem tud együtt dolgozni a Szent Szellem. Ő az *Igével* tud együtt dolgozni, ha kijelented, hogy az úgy van neked, hogy az gyümölcsöt terem neked.

Az Ige el van küldve, és az *megtermi* a gyümölcsét, annak úgy kell lennie! Ő nem hagyja el az igazakat, Ő *hűséges*. És ha ezt elkezded hálaadásokban a trón elé vinni a szívednek ezeket a gondolatait, akkor úgy fogsz járni, mint Pál, aki éjfél tájban szabadult a börtönből, áttörő, átütő *megoldások* jönnek. Ez garantált. Így működik.

Mit *tegyünk* a szánkkal, és mit *ne* tegyünk a szánkkal? – további gondolatok. További gondolatok jönnek, hogy óvatosabban éljünk a szánkban lévő hatalommal, és jobban figyeljünk arra, hogyan ne tegyük kevésbé hatékonyá azt az Igét, ami élesen tudna működni az életünkben.

Azt szokták tőlem kérdezni, hogy ismerem-e ezeket és ezeket a keresztényeket? Sok keresztény szervezet van, kisebb-nagyobb gyülekezetek, és nem vagyok járatos a teljes skálán. És innen-onnan szokták kérdezni, hogy ismerem-e őket? Ha először hallottam például a nevüket, akkor azt mondom, hogy nem ismerem még őket, de most, hogy említetted, azonnal alkalom van rá, hogy megáldjam őket.

Egy áldást mondok rájuk, még mielőtt az illető mondana valamit. Mert valószínűleg olyan hírrel keresett, hogy hallottad-e, mi történt? Hallottad-e, hogy ez történt, és az történt? Mondom, hogy most ez egy ajtó, hogy őket én megáldjam, és *megáldom* őket. Arra hívtunk el, hogy áldást örököljünk, és hogy áldás legyünk mások számára.

Keresztény testvérek? – mondom –, akkor ők *szeretik a Jézust*. Akkor az úton vannak, a világosság útján vannak, lehet, hogy még nincsenek olyan kijelentéshalmazban, ahol lenniük kell, de már az *úton vannak*. Amikor megáldom őket világossággal, abban a pillanatban élet

vettem annak, hogyha valami rosszat akart volna róluk mondani. Azt meg sem hallgatom, mert engem gyöngítene, ha csak elkezdenék rajta gondolkodni, hogy mit tett.

Azonnal megáldom őket, és ezt neked is tanácsolom, ami csak az utadba kerül, ami él és mozog, mondj egy áldást rá! *Áldd meg* az ellenségeidet, áldd meg azokat, akik csak eléd kerülnek! Ahogy a tévében keresem az adásokat, én csak keresztény műsorokat nézek, de sok ilyen műholdas adás létezik. Van szolgálat, amit nem tekintek forrásomnak, hogy végighallgassam, nem szolgál rajta keresztül a Szellem nekem, de őket is megáldom. Megáldom a hallgatóságot, megáldom a szolgálatot, és csak úgy kapcsolok tovább.

Életvitelemmé vált, hogy áldást mondjak. Tudod, hogy milyen jót tesz ez az én lelkemnek? Nos, önző az ember, ugye? Miért áldjam meg a másikat? Miért legyen jobb neki, mint nekem? Ugye, hogy ilyen az ember, amikor a világban él? De miközben áldást mondasz a másokra, *magadnak gyűjtögetsz* szellemi örömet, békességet, megnyugvást, szeretetkapcsokat, békességet. Egyszerűen ez csodálatos dolog, amikor áldást mondunk a másokra.

Ezt kezd el gyakorolni lépten és nyomon! Ha olyat látnál, amibe belebotlasz, azonnal *áldd meg* azt az illetőt, akit az ördög használt arra, hogy *neked ártson*, hogy rólad rosszat mondjon! Azonnal áldd meg őt, így *parazsat gyűjtesz* a fejére, és az a parázs egyszer csak *emésztő tűzzé* válik, és felemésztí azt, ami nem odavaló. Isten szerelme fogja elvégezni.

Nagyon jó dolog ez, hogy kezdjünk jobban figyelni a szánkra, hogy miket mondunk ki, és miket nem. Hangsúlyozom, hogy semmiképp se kárhoztasd magad, mert nincs köztünk egy sem, aki ebben soha ne lett volna vétkes, akár a saját, akár a mások életével kapcsolatban.

Pál szavai a Kolossé levélben:

KOLOSSÉ 1,3.

3. Hálát adunk az Istennek és a mi Urunk Jézus Krisztus Atyjának, mindenkör tiértetek imádkozván.

Elkezdesz imádkozni a másikért... Pál elkezdett imádkozni a kolossébeliekért, és azt mondta: tudod, hogy kezdem az imámat? Úgy, hogy *hálákat* adok értetek. Miért? Hogy már bent vannak a királyságban, hogy elfogadták azt a drága Úr Jézust, aki a Megváltójuk, és az úton vannak. És úgy kezdem az imámat, hogy *hálákat* adok értük.

Látod, hogy úgy lehet bemenni az Ő kapuin, hálaadásokkal? Pál az Újszövetségben gyakorolja ezt. Úgy áldja meg a szenteket, hogy hálát ad értük. Mielőtt egy vitába kezdenél egy szenttel, hogy mit nem jól tett, meg hogy nem tett, elmondad-e ezt az imát? Hálát adtál-e érte, hogy bement a Királyságba, hogy megismerte az Úr Jézust, hogy általment-e a sötétségből a világosságba?

Miközben ezt teszed, nagyon balzsamos lesz a szívednek. Ezt gyakorolni kell, mert a mi javunkra van első helyen. Egy *közösséget fejleszt* a Szent Szellemmel. Ez olyan alapvető dolog, hogy nem is gondolunk rá, de a hozzáállásodon igazíts, ha ez nem így van még! Tanuld meg ezt a hálaadást, hogy az életviteledé váljon, mindenben ott legyen!

Ha kapod a rossz híreket, ott legyen: Uram, hálákat adok Neked, hogy Te már ezt előtte tudtad, mint hogy hozzám eljutott, és Te már munkálkods rajta, már kirendelted a megoldást, és én azt hamarosan meglátom. Ezért minden gondomat most *Rád vettem* ezzel kapcsolatban, és mostantól csak *hálákat adok* ezért a Jézus nevében. Ámen.

Ez volt az az imádság, ami bement a trónterembe, a szíved pedig szabaddá lett az aggodalmaskodástól. Ha gyakorlod, ez megváltoztatja az életedet, és ilyen végtelen egyszerű. Vertikálisan [függőlegesen] van tehát miköztünk és Isten között egy vonal a szavainkkal kapcsolatban, amire figyelniünk kell. Ez a hálaadás.

Van azonban horizontálisan [vízszintesen] a szentek között egy szellemi birodalom beszéd, amire szintén nagyon vigyázni kell, mielőtt megbántanánk a másikat. Mit mond erről a Biblia? Mert a Krisztus Testének tagjai vagyunk mindannyian, nem csak én vagyok ott, te is, nem csak te vagy ott, én is.

Kettőnk között, amikor megy a szólás, a szavak használata, milyen szavakat használunk? Milyen indítékkal szólunk egymáshoz? Hogy érinti az a másiknak a szívét, amit mondunk? Ha egy picit is bántotta a másikat, amit mondtam, akkor az már nekem is fáj, mert ami egynek fáj, mindenkinek fáj a Testben. Ilyen érző szívünk kellene, hogy legyen.

Erről azt mondja a Példabeszédek, és most erről egy pár gondolat, amikor egymás közötti szóváltások vannak, amikor egymás között folyik a kommunikáció, és nem Isten felé, mit mond erről az Írás?

Azt mondja a Példabeszédek, hogy a *nyelv szelídsége* életnek fája. Akarunk-e életet teremni a kapcsolatainkban? Hogyan kell akkor a másikhöz szólni? Szelídséggel. Első szóra dühös leszek, aztán hozzám ne szóljál, mert most úgy fel vagyok mérgesedve! – és rögtön mondd a gorombaságokat a másiknak. Miért?

Bennünk a Szent Szellem van. Szelídséggel kell, a nyelv szelídségével kell szólni a másiknak, akkor is, ha éppen *kiigazításra* kerül majd sor esetleg, hogy azt nem így kellett volna. Azt mondja, hogy az igazságot szóljuk *szeretetben* a másiknak. Ha valamit szólnod kell a másiknak, így tedd, akkor is, ha úgy érzed, hogy ki kell igazítanod, mert nem úgy kellett volna, vagy részed van abban, hogy kiigazítsd, mert az Úr szólott hozzád, mert lehet, hogy egy csomó mindent látsz, de *nem kell szólnod*.

De ha az *Úr indít*, hogy szóljál, akkor ne úgy tedd, hogy a másikban sebesülés legyen, hogy megsebesedjen a belseje, hanem úgy tedd, hogy a *szeretetben* legyen! És erre egy nagyon-nagyon jó példánk a Jézus Krisztus, aki megmutatta a samariai kútnál, amikor azzal az asszonnyal beszélget, akinek öt férje volt. Nem tudom, hogy ette meg az öt férjét, de öt férje volt.

Vagy meghaltak, vagy megsebesültek, nem tudom, nem írja, nem lényeges, de öt férje volt ennek a szegény asszonynak. Ezért olyan kiközösítésben volt része, hogy nem mert reggel elmenni a kútra, amikor a többi asszony, hanem ő délután, amikor Jézus ért oda, akkor ment a kútra, hogy vizet merítsen.

Az egész közösség kiközösítette őt, és Jézus kitérővel megy arra, hogy övele beszélgethessen. Ami itt történik a János 4-ben, ez olyan, amiből tanulni fogunk. Tanulni fogunk belőle. Jézus megszólítja őt, hogy adj innom! Az asszony nem érti, az e világnak birodalmában gondolkodva, hogyhogy zsidó létére megszólít engem, samaritánusbelit, hogy adjak inni? – mert nem szoktak beszélni sem a zsidók a kívülállókkal. Aztán párbeszéd alakul közöttük.

Jézus mondja, ha tudnád, ki az, aki mondta neked, hogy adj innom, te mondtad volna neki, hogy adjon, és Ő élővizet adott volna neked. A lényeg az, hogy elkezdenek beszélgetni, a tanítványok elmentek élelemért, és Jézus ott leül a kútnál és beszélget vele.

A 16-os versnél Jézus azt mondja az asszonynak, menj el, hívd a férjedet, és jöjj ide. Vagyis azt akarta Jézus, hogy ne csak az asszonnyal beszélgessen a továbbiakban, hanem jöjjön oda a férje is.

JÁNOS 4,17–18.

17. Felele az asszony és monda: Nincs férjem. Monda néki Jézus: Jól mondad, hogy: Nincs férjem;

Képzeld el, hogy az egy részigazság, hogy nincs férje, mert az igaz, hogy éppen nincsen férje, de majd kiderül, hogy mi van helyette. Tehát, amikor mondunk valamit, de nem a teljes igazságot mondjuk el. Az igaz, hogy nincsen férjed, de van helyette valami más. Erre Jézus megdicséri őt: Jól mondad, hogy nincs férjem.

Képzeld el, mielőtt Jézus rátérne arra, hogy azért ez a dolog mégsem helyes így, ahogy van, csak nem mondod [elhallgattad], előtte megdicséri őt. Olyan *helyre helyezi* az asszonyt, hogy majd el tudja *fogadni a kiigazítást* úgy, hogy abban érezhető legyen a *Jézus szeretete*. Először megdicséri, *felemeli* őt.

Nem rögtön azt mondja, hogy te parázna asszony, mit képzelsz, most férjed sincs, és valakivel együtt élsz! Ez nem Jézus. Ezek vallásos prédikációk a pulpitusokról, amiket, ha elkövetnek a szolgálok, akkor a szíveket karcolják és sértik.

Mert Jézus szeretete nem beszél így. Jézus szeretete *rávilágít*, hogy ez itt nincs jól, és egy *dicsérettel kezd*, azt mondja, hogy jól mondad, hogy nincsen férjem, és akkor jön egy igazság, amit előhoz Jézus:

18. Mert őt férjed volt, és a mostani nem férjed: ezt igazán mondtad.

És ezt nem azért mondja, hogy megszégyenítse, csak Jézus mindent tud rólunk. Mindent tud, de látjátok, hogy *szeretettel hozza elő* azt az igazságot, és nem vádlásként mondja? A te életedről is tud mindent. Azt mondja, hogy őt férjed volt, és a mostani az nem férjed. Ennél többet nem mond Jézus, hogy hogyan lehetsz ilyen parázna, hogy élhetsz így, hogy mersz így előttem állni? Semmi ilyen dorgálás nincs.

És *újra megdicséri*, miután ezt az igazságot előhozta, azt mondja, hogy ezt igazán mondtad. Pedig nem mondta el az asszony a teljes igazságot. Nem mondta, hogy ugyan nem dicsekszem vele, de volt őt férjem. És azt sem mondja el, hogy akit most tudnék hozni, az nem a férjem. Mert, ha mondta volna, akkor hozta volna elő az igazságot. De Jézus tudta, és azt mondta, hogy ezt igazán mondtad.

Miután előhozta ezt, hogy akivel most élsz, az nem a férjed, újra megdicséri, és azt mondja, hogy ezt igazán mondtad. *Újra felemeli* őt. Látjátok, hogy mi az, ami minket az úton tud előbbre vinni? Hogyha abból a *szeretetből* érezzük meg a *kiigazítást*, hogy ez így nincsen jól. Hogy volt őt férjem, de akivel most élek, az nem a férjem, és Jézus abba a *szeretetölelésbe* visz be engem, abba az igazságba, ahol lennem kell.

El kell döntenie, hogy ez most férje lesz, vagy nem lesz, de ez így nem jó. De Jézus nem dorgálja különösebben, hanem *újra szereti* őt, azt mondja, hogy ezt megint jól mondtad, ezt igazán mondtad. Tudod, hogy mit csinál Jézus? Az *igazságot* szólja *szeretetben*. Látod? És ez a mi dolgunk, amikor *egymással beszélünk* dolgokról, amiről látjuk, hogy nem fér bele az Ige vonalába esetleg, vagy nem így kellett volna valamit, vagy nem azt kellett volna, amit kell tennünk az, hogy először az illetőt *fel kell emelni*!

Mindenkivel kapcsolatban tudsz mondani valamit, amit felemeli a szívét. És amikor érzi, hogy *szeretettel közeledtél* felé, és nem bántásként mondd, hogy a helyemre ültél, hogyan mertél ide ülni! Ebben hol van Jézus? Amikor szólunk valamit, amiről úgy gondoljuk, hogy az igazság, azt szeretetben kell szólnunk, hogy a *másikat építse*.

Mondja ezt az Ige? Bizony, pontosan így mondja, hogy a másikat építse. Ez az, amikor a szolás, a szavak, hogy a szellemi birodalomban hatékonyak lehessünk, a szavakkal nem árthatunk a másiknak. *Nem árthatunk* a másiknak, mi sebet a másiknak nem okozhatunk a szívekben. Úgyis éri elég bántás az embereket az életben, ide azért jönnek be, hogy a Jézus betakarja őket, hogy az Ige megvigasztalja őket, hogy felépüljenek.

Mi, amikor egymással beszélünk, akkor nem hangozhat ki a szánkából a bántás. És ha ezt megértjük és elkezdjük gyakorolni, *hatékonyabbá* válnak a szavaink, Isten *nagyobb erő*t enged rátenni. Mert ha rossz irányban használsz, akkor levesz abból az erőből, hogy ne tudjál a másiknak a bántására lenni. De ha figyelsz, és odafigyelsz, akkor a szavaidnak egyre *nagyobb ereje* lesz, mert fogja tudni az Úr, hogy te azt az építésre használsz, a másik *felépítésére* használsz. A szavak területe ez.

Az Efézusi levél 4. fejezetében vagyunk. Így mondja az Úr nekünk, és milyen jó, ha ezt megértjük. Oly sokan, oly sokféleképpen vétkezünk – mondja az Ige. Ez a legnagyobb terület, ahol vétkezünk, a szavak. Mindannyian. Ezért vigyázni kell erre, és óvatosan kell *megválogatni* a szavainkat, hogy a másik szívére ne hozzunk karcolásokat, sebeket, sérelmeket.

Az nem az Úrtól van, abban nincs benne az Úr. Miért várjuk el, hogy benne legyen az Úr azokban a szavakban, amikor a nagy megvallásainkat tesszük? Nem lesz olyan ereje a szavainknak, mint amit szeretnénk. Hálát adunk Istennek ezért!

EFÉZUS 4,15. 29–30.

15. Hanem az igazságot szólván szeretetben, mindenestől fogva növekedjünk abban, aki a fej, a Krisztusban;

Jézus a példánk erre, és ezt így fogjuk tenni mi is: mától elkötelezzük magunkat, hogy csak az igazságot fogjuk szólni. És az igazságot nem úgy szóljuk, hogy az bántó legyen, hanem *beburkoljuk Isten szeretetébe*. Szeretetben szóljuk az igazságot, hogy a másikat fölemelje, hogy *felhajtóerő* legyen, amit mondunk a másiknak! Felhajtóerő legyen!

29. Semmi romlott beszéd a ti szátokból ki ne jöjjön, hanem csak amely hasznos és szükséges az építésre, hogy kegyelmet adjon a hallgatónak.

Csak akkor szólj a másiknak ezekről a dolgokról, ha szóvá kell ott tenni, hogyha az Úr *indít* benne, és tudod, hogy az Úr fogja használni az Ő Szent Szellem áradását, hogy a másikat *fölépítse*! Van, hogy még nincs itt az *idő*, hogy valamit elmondj a másiknak abból, amit te már látsz esetleg. Nincs még itt az idő, még *dolgozik rajta* az Úr. Majd szól neked, ha *szóvá* kell valamit tenned, de azt szeretetben tudod csak szólni a másik építésére.

Így írja: amely hasznos és szükséges az építésre, hogy kegyelmet adjon a hallgatónak. A szavaink *kegyelmet* kell, hogy szolgáltassanak. Isten a kegyelmes Isten, a kegyelem Szelleme, a kegyelemben való növekedés. Kegyelemből és hit által. Isten országában minden kegyelemből van.

Ha azt gondolnánk, hogy olyan nagyok vagyunk, hogy már mennyi mindent kiérdemeltünk Istentől, akkor egy kicsit a kevélységünkben alább kell venni! Mert minden kegyelemből van, és a szavainknak kegyelmet kell szolgálni, hogy megismerjük, milyen kegyelmes az Istenünk.

Kegyelmet szolgáltatson a hallgatóknak – itt megint hozzákapcsolja ehhez a gondolathoz, hogy ne gorombán és bántóan szóljunk, hanem úgy szólunk, hogy az kegyelmet szolgáltatson! És hozzáfűzi:

EFÉZUS 4,15. 29–30.

30. És meg ne szomorítsátok az Istennek Szent Szellemét, akivel meg lettetek pecsételve a megváltás napjára.

Vagyis ha nem úgy szólunk, hogy az kegyelmet szolgáltatson, akkor megint visszavettünk a Szent Szellemről, akkor *megszomorodik* a Szent Szellem. Ha nem úgy szólunk, hogy az a másik szívének az építésére van, akkor megszomorodik a Szent Szellem.

Úgyhogy, látjátok, mennyire fontosak a szavaink, a kimondott szavaink a másik irányába is. Mint a törzsűrészek, olyanok lehetnek a szavak, ha valaki azt mondja, hogy most direkt azért szóltam be neki, hogy vegye észre magát.

Hát, bizony ilyen a világ, de mi, keresztények, nem ilyenek vagyunk, nem lehetnek törzsűrészek a szavainkban. Az a másik szívéhez, úgy ér, hogy megsebesíti a szíveket. Megértjük ma, hogy mit akar az Úr mondani ezzel? Köszönjük Neki.

Hogy mit gyűlöl az Úr? Hát közel vagyunk hozzá, most, hogy idáig eljutottunk. Azt írja a Biblia, hogy ami gyűlöletes az Úrnak, és utálatos Őelőtte... Vannak ilyen dolgok a szeretetben? Isten maga a szeretet, Jézus Krisztus a szeretet, mégis vannak dolgok, amik utálatosak előtte? Azok a szavainkkal kapcsolatosak.

Most elértünk oda, hogy ezt befogadjuk, röviden fogom olvasni. A Példabeszédekre megyünk, és a 6. fejezetben olvasunk erről, hogy mi az, ami utálatos. Az Úrnak vannak *kedves* dolgok, és az Úrnak vannak *utálatos* dolgok. Ugye, nem akarunk olyanokat tenni, ami visszatartaná az Ő kegyelmét az életünkben? Vagyis ezekre figyelniük kell, ezeket végig kell gondolnunk! Mik ezek a dolgok?

PÉLDABESZÉDEK 6,12–15.

12. Haszontalan ember, hamis férfiú, aki álnok szájjal jár;

A szánkkal kapcsolatos.

13. Aki hunyorgat szemeivel; lábaival is szól, és ujjával jelt ad.

14. Álnokság van az ő szívében, gonoszt forral minden időben, háborúságot indít.

Hogy csináljuk ezeket? A szánkkal.

15. Annakokáért hirtelen eljön az ő nyomorúsága, gyorsan megrontatik, s nem lesz gyógyulása.

Nézd meg, hogy kapcsolatosak a *gyógyulásunkkal* a szánk szavai! És learatja, aki ilyen álnokságokat beszél és a szájával vétkezik, az gyűlöletes az Úrnak, annak *hamar* lesz a romlása, le fogja aratni. Ne gyűjtsünk be a szánkkal magunknak olyan dolgokat az életünkbe, amit nem akarunk!

Most ezt lefordítva a saját verziómra, erről szól. Ne gyűjtsünk be olyanokat magunknak, mert nem éri meg a szánkkal így gyorsalkodni, meg álnokságot szólni! Nem éri meg. Gondoljuk meg, amikor ki akarjuk mondani, závárt kérek, Uram, a számra! Megéri nem kimondani, és belül egy kicsit elrendezni, mert ha már ki akartam mondani, akkor belül is kell valami *igazítás*. És a szívünkben el kell kezdenünk azt munkálni engedelmességben!

Az Úrnak öröme lesz, segíteni fog nekünk ebben. Helyette inkább kedvére kell lennünk az Úrnak, és imádatokkal szolgálni. Isten Szellem, és akik Őt imádják, szellemben és igazságban imádják. Az *igazságban* való imádat az, ha a szánk *szavai* megállnak az igazságban. Akkor lesz az imádat kedves Istennek.

A szánk szavairól, még mindig. Jeremiás könyve ír róla. Minden könyvben találsz erről különben, ezeket az Úr válogatta egybe. Azt mondja az Úr a prófétának:

JEREMIÁS 23,28–29.

28. A próféta, aki álomlátó, beszéljen álmot; akinél pedig az én Igém van, beszélje az én Igémet igazán. Mi köze van a polyvának a búzához? azt mondja az Úr

Ne csűrjük-csavarjuk az Igét! Az Ige egyszerű, amit mond, az úgy megáll. Ahhoz tartsuk magunkat, és akkor leszünk áldottak!

29. Nem olyan-é az én Igém, mint a tűz? Azt mondja az Úr, mint a sziklazúzó pöröly?

Ha *tisztán* tartod a szádat, és a dolgokra így figyelsz, akkor a Szellemnek gondja lesz rá, hogy az *emésztő tűz* legyen, hogy feleméssze azt, ami nem odavaló, hogy feleméssze a gonoszt az életedben. És nem olyan-é az én Igém, mint a sziklazúzó pöröly? – kérdezi az Úr.

Tudod, mi a pöröly? Az egy akkora kalapács – a kovács használja –, amit csak két kezével tud felemelni, olyan súlyos, és a formázásra, munkára használja. Kétkezes szerszám a pöröly, *óriási kalapács*, egy kézzel nem bírja megemelni.

Sziklazúzó pöröly, egy akkora súlyt tud mérni a helyzetekre, hogy *szétzúzza* a sziklákat. Ez az én Igém, mondja az Úr. Az én *Igém teszi* ezt a te szádban. Szellemem, amely rajtad megnyugszik, és beszédeim, amelyeket a szádba adtam. Gondolkodjunk el, hogy jól használjuk-e a szánkat, hogyan lehetne *hatékonyabbá* tenni? Ezt szeretné ma a Szent Szellem tőlünk.

Ezékiel 37,1-14 olvasnivaló lesz házi feladatnak, hogy mit végez el ott az Isten Szelleme a prófétával. Elviszi őt egy völgybe, ahol száradt csontok vannak, megszáradt csontok. Azt írja, hogy igen megszáradt csontok, és csontok sokasága. Mit keresek én itt? – kérdezi a próféta. Kérdezi az Úr tőle, hogy vajon megélednek-e ezek a csontok?

Mit gondolsz, én elegendő vagyok-e egy ilyen megszáradt helyzetre? Semmi remény nincs az életedben, hogy ez valaha életre kel, hogy valaha lesz megoldás. Azt mondja a próféta: Uram, Te tudod. Úgy lesz, ahogy Te tudod. És erre az Úr azt mondja neki, hogy kezdj el prófétálni a csontok felett! *Prófétálj* ezeknek a csontoknak! – és megmondja pontosan, hogy mi legyen az ő szájában.

És a próféta, ahogy azt szólja, hogy én megelevenítem ezeket, és húst hozok rájuk és inakat, és bőrrel beborítom, ahogy ezt a próféta szólja, a csontok egybekelnek. Minden csont tudja a saját helyét, hogy hova illeszkedik ebben a csontrengetegben, és *egybeszerkesztődnek*, a testek egybeállnak, pedig még nincs bennük szellem.

És akkor azt mondja Isten Szelleme, hogy most prófétálj a Szellemnek, hogy öltse fel ezeket e testeket magára! *Prófétálj* a négy szelek felől a Szellemnek, hogy jöjjön el, és leheljen ezekben a megölettekbe! Ez nagyon tanulságos, mert nem csak a *tárgyaknak* kell prófétálnunk, meg a *helyzeteknek*, hanem Isten *Szellemének* is kell prófétálnunk, hogy fújjon azokba a megölettekbe! Keljenek életre! A drága Szent Szellemnek kell prófétálni Isten *Igéjét*, hogy azt végre tudja hajtani a földön.

Jöjjetek, ti elveszettek, minden égtájból, északról, délről, keletről, nyugatról jöjjetek, seregeljetek az Úrhoz! Prófétálni a Szellemnek, hogy lehelj ezekbe a megölettekbe életet, leheld ezekbe bele a Te akaratodat! Látod, hogy az Úr a szánkkal dolgozik? Így hozta elő ezt a hatalmas csodát az Ezékielben, megszáradt csontokból *életre kelt* testek, és lett nagy sereg. Így írja, hogy lett nagy sereg. Hatalmas sereg. A próféta *szája által* végezte el a Szent Szellem. Úgyhogy profétálnod kell ezeket!

Egy utolsó jó tanács itt a végére, zárásnak. Ha a szánk ekkora hatalom, és ilyen erőket tud mozgatni, és tudunk benne hatékonyabbá lenni, akkor még egy dolog szükséges: hogy *ne legyünk bőbeszédűek!*

Néha figyelem, amikor telefonon beszélek veletek, hogy van, akit ha felhívok, tudom, hogy egy órát kell rászánnom, hogy meg ne bántsam, és mindent elmondjon, amit akar. Egy órába telik, úgyhogy azokat a telefonhívásokat általában olyan órába teszem, amikor már nincs más. Egy óra hosszat tudja mondani az illető, teljesen rendben van minden, de mondja-mondja.

No, most el kell gondolkodnunk, hogy mit mond a Biblia! A Biblia, azt mondja, hogy a sok beszédben elmaradhatatlan a véték. Akarunk-e vétkezni? Nem. Előbb-utóbb a szánk belevisz minket abba, amit nem kellett volna kimondani. Úgyhogy erre is figyelni kell, hogy *hatékony* legyen a beszédünk.

Aki pedig *megtartoztatja az ajkait*, az értelmes. Akarunk-e értelmeseknek látszani? Mi a titka? Kevesebbet kell beszélni. A horizontális kapcsolataink ezek. Kevesebbet kell beszélnünk, megfontolni, *megszűrni* az Igében a szavakat, amiket mondunk.

A bölcs ember megtartóztatja a beszédét – mondja egy másik helyen a Példabeszédek. És aki higgadt szellemű, az értelmes férfiú. Még a bolond is, amikor hallgat, bölcsnek ítéltetik.

Itt mindenkinek jár nyereség, ha ezt követi. Mert ha a világ bolondjait választotta az Úr, akkor én is beleférek ebbe, én is „bolond” vagyok. Mikor tartanak engem bölcsnek? Amikor szűken mondom, szűkszavúan.

Ha bezárja a száját, akkor tartatik eszesnek – ehhez tartom magam. Közben bezártam a számat. Kezdjük el dicsérni az Urat, a Jézus nevében! Bölcsök legyünk ebben, a Jézus nevében! Halleluja! Dicsőség Neki!

**A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.*

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.